



WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 21 października 2025 r.

WP-I.4131.200.2025

Rada Gminy Mińsk Mazowiecki

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XIII.176.2025 Rady Gminy Mińsk Mazowiecki z 11 września 2025 r. *„w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Mińsk Mazowiecki obejmującego miejscowość Huta Mińska – etap B – procedura naprawcza”*.

Uzasadnienie

Na sesji 11 września 2025 r. Rada Gminy Mińsk Mazowiecki podjęła uchwałę Nr XIII.176.2025 *„w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Mińsk Mazowiecki obejmującego miejscowość Huta Mińska – etap B – procedura naprawcza”*.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1, art. 28 ust. 2 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1130, z późn. zm.), zwanej dalej *„ustawą o p.z.p.”*, w związku z *„art. 67 ust. 3”* ustawy z 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1688, z późn. zm.), zwanej dalej *„ustawą zmieniającą”*.

Powyższą uchwałę wraz z dokumentacją planistyczną doręczono organowi nadzoru 23 września 2025 r., przy piśmie Wójta Gminy Mińsk Mazowiecki z 18 września 2025 r., znak: RO.0711.1.6.2025.SK.

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały oraz przekazanej dokumentacji prac planistycznych, organ nadzoru skierował do Rady Gminy Mińsk Mazowiecki zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego z 14 października 2025 r., znak: WP-I.4131.200.2025.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie gminnych aktów planowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

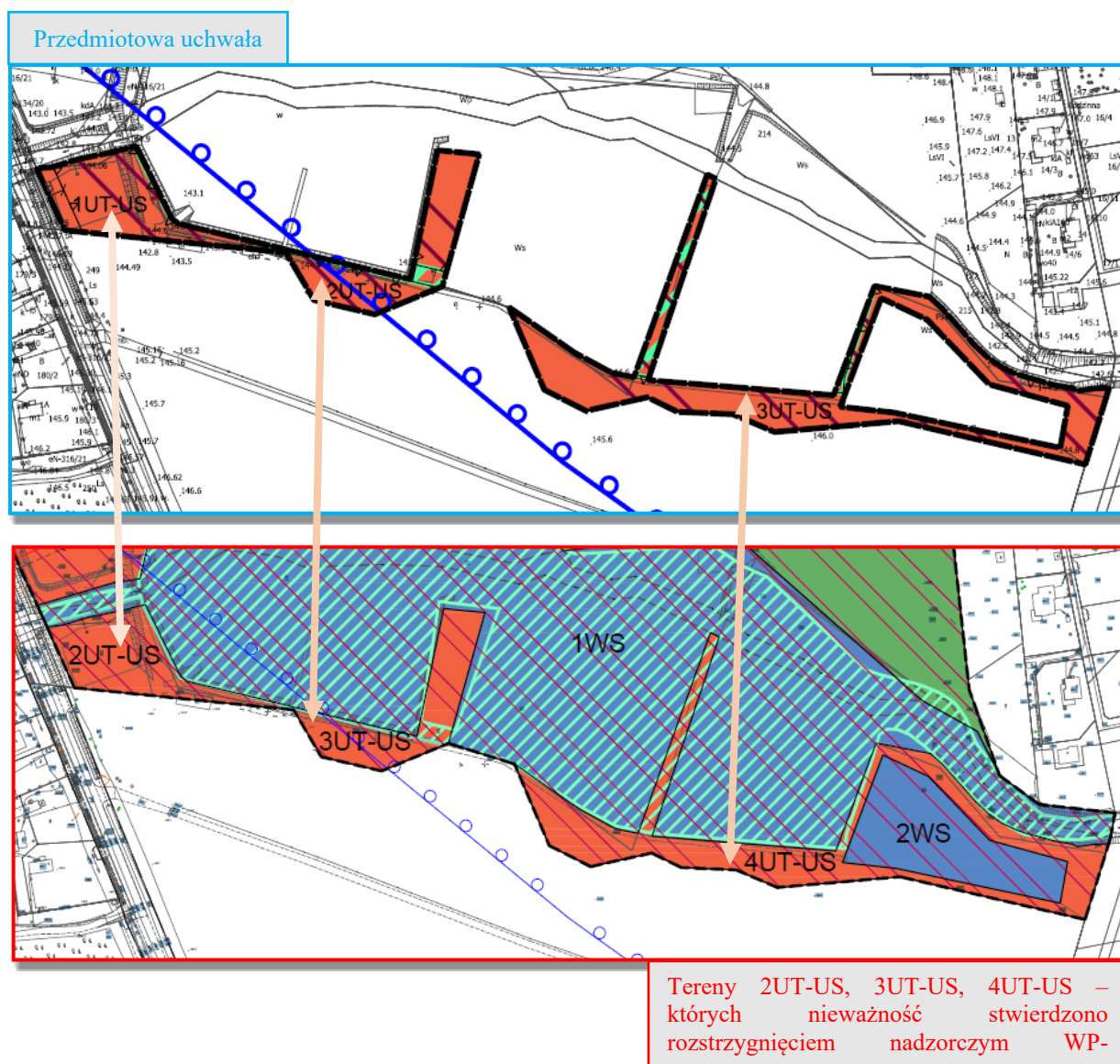
Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p. Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Na wstępie uzasadnienia należy wskazać, iż **25 kwietnia 2025 r. organ nadzoru wydał już rozstrzygnięcie nadzorcze (znak: WP-I.4131.68.2025), stwierdzające nieważność uchwały Nr X.116.205 Rady Gminy Mińsk Mazowiecki z 20 marca 2025 r. „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Mińsk Mazowiecki obejmującego**

miejsowość Huta Mińska – etap B” w zakresie ustaleń części tekstowej i graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: 2UT-US, 3UT-US i 4UT-US. Powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze zostało opublikowane, w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego, 28 kwietnia 2025 r. pod pozycją 4370.

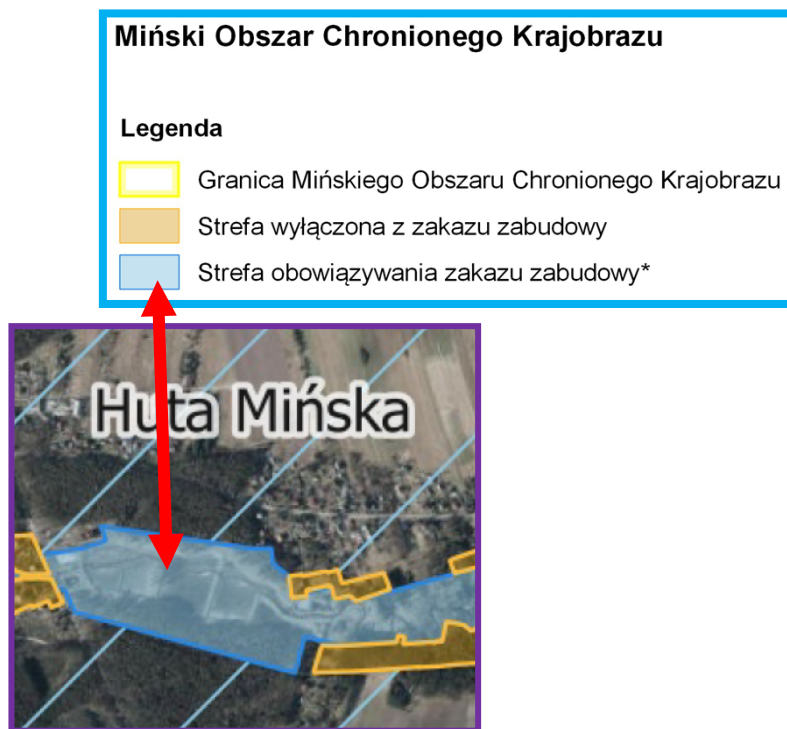
Organ nadzoru stwierdza, iż jak wynika z rysunku planu miejscowego tereny oznaczone symbolami: 1UT-US, 2UT-US i 3UT-US stanowią te same tereny, które oznaczone były symbolami: 2UT-US, 3UT-US i 4UT-US w stosunku do których na mocy przywołanego powyżej rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdzono ich nieważność.



Podejmując ponownie, 11 września 2025 r. uchwałę Nr XIII.176.2025 „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Mińsk Mazowiecki obejmującego miejscowość Huta Mińska – etap B – procedura naprawcza”, Rada Gminy Mińsk Mazowiecki po raz kolejny naruszyła przepis art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., który obliuguje organ

wykonawczy gminy do sporządzenia planu miejscowego zgodnie z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem miejscowym.

Skoro zatem z § 10 pkt 2 uchwały wynika, iż: „2) w granicach strefy ograniczeń zabudowy wynikającej z przepisów odrębnych Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, która obejmuje cały obszar planu, obowiązek zagospodarowania terenu zgodnie z przepisami odrębnymi z zakresu prawa ochrony przyrody oraz przepisów wykonawczych w granicach Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu;”, to należy ponownie wskazać, iż zgodnie z załącznikiem nr 4 (arkusz 6) do uchwały Sejmiku Województwa Mazowieckiego Nr 125/19 z 10 września 2019 r. „w sprawie Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu” (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2019 r. poz. 10882), tereny oznaczone w przedmiotowym planie miejscowym symbolami: 1UT-US, 2UT-US i 3UT-US znajdują się w strefie obowiązywania zakazu zabudowy.



Zgodnie z legendą dołączoną do ww. uchwały sejmiku strefa obowiązywania zakazu zabudowy ustanowiona została:

* zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt. 8 lit. a) b) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 pkt 8 lit a oraz b ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2024 r. poz. 1478, z późn. zm.) obowiązującym w dacie podjęcia przez Sejmik Województwa Mazowieckiego uchwały nr 125/19: „Na obszarze chronionego krajobrazu mogą być wprowadzone następujące zakazy: (...) 8) budowania nowych obiektów budowlanych w pasie

szerokości 100 m od: a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 389 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne - z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybnej;”.

Powyższe zakazy wynikają również z ustaleń zawartych w § 3 ust. 1 pkt 7 uchwały Nr 125/19 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z 10 września 2019 r. w sprawie Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, w następującym brzmieniu: „1. W Obszarze zakazuje się: (...) **7) budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości od 20 do 100 m (określonym w załącznikach nr 2 i 4 do uchwały) od: a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 389 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2018 r. poz. 2268 oraz 2019 r. poz. 125 i 534) - z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybnej.**”.

Tymczasem jak wynika z treści § 14 przedmiotowej uchwały w brzmieniu:

„§ 14.1. **Dla terenów usług turystyki lub sportu i rekreacji oznaczonych na rysunku planu symbolem od 1UT-US do 3UT-US ustala się :**

1) przeznaczenie podstawowe:

- a) teren usług turystyki,
- b) teren usług sportu i rekreacji;

2) przeznaczenie uzupełniające:

- a) teren komunikacji drogowej wewnętrznej,
- b) teren komunikacji pieszo-rowerowej,
- c) teren zieleni,
- d) teren wód powierzchniowych śródlądowych,
- e) teren niesklasyfikowany – obiekty i urządzenia infrastruktury technicznej.

2. **Dla terenów, o których mowa a ust. 1, w zakresie ochrony i kształtowania ład przestrzennego, kształtowania krajobrazu, zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu ustala się:**

1) za zgodne z przeznaczeniem, o którym mowa w ust. 1, uznaje się:

- a) **budynku gospodarcze, garażowe i wiaty**
- b) **dojścia i dojazdy**
- c) **miejsca do parkowania,**
- d) **urządzenia wodne;**

- 2) *zakazuje się lokalizacji składów i magazynów;*
- 3) *minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej: 50 %;*
- 4) *maksymalny udział powierzchni zabudowy: 40 %;*
- 5) *minimalna nadziemna intensywność zabudowy: 0,001;*
- 6) *maksymalna nadziemna intensywność zabudowy: 0,8;*
- 7) *maksymalna wysokość:*
 - a) *dla obiektów sportowych: 15 m,*
 - b) *dla pozostałych budynków: 12 m;*
- 8) *nachylenie połaci dachowych i geometria dachów: dopuszcza się wszystkie formy dachów o kącie nachylenia połaci dachowej do 42°.*

3. *Dla terenów, o których mowa w ust. 1, ustala się obowiązek spełnienia ustaleń ogólnych.*”, dopuszczono na tych terenach realizację budynków gospodarczych, garażowych i wiat oraz ustalono wskaźniki zabudowy i zagospodarowania terenu w ramach terenów usług turystyki, sportu i rekreacji. Ponadto na rysunku planu w ramach ww. terenów wyznaczono nieprzekraczalne linie zabudowy. Jednocześnie w § 10 pkt 2 uchwały wskazano, że *strefa ograniczeń zabudowy wynikającej z przepisów odrębnych Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu obejmuje cały obszar planu.*

Organ nadzoru wskazuje, że wszelkie ograniczenia w zagospodarowaniu i zabudowie winny zostać uwzględnione w uchwale w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, bowiem taką wolę wyraził sam ustawodawca zobowiązując, w ramach przepisu art. 4 ust. 1, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 pkt 7 i art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p., do zawarcia stosownych ustaleń w tym zakresie, uwzględniających przepisy odrębne, w tym wskazaną powyżej regulację zawartą w ww. uchwale sejmiku ustalającej Miński Obszar Chronionego Krajobrazu.

Analizując powyższe przepisy organ uchwałodawczy miał możliwość uwzględnienia ww. uchwały Sejmiku Województwa Mazowieckiego „w sprawie Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu” poprzez wprowadzenie stosownych ograniczeń w zagospodarowaniu i zabudowie (zarówno w części tekstowej, jak i graficznej). Organ nadzoru wskazuje, iż nie chodzi przy tym o powtórzenie przepisu odrębnego w ramach ustaleń planistycznych, *ale uwzględnienie go poprzez takie przyjęcie rozwiązań przestrzennych, które nie będzie naruszać przepisów odrębnych, w tym ustanowionych w nim zakazów i ograniczeń.* Oznacza to tym samym konieczność „konsumpcji tych przepisów” przez stosowne ustalenia planistyczne, które nie mogą zawierać odmiennych regulacji. Na takie rozumienie przepisów odrębnych wskazuje również judykatura, w tym np. w wyroku:

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 20 stycznia 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 2894/15, w którym Sąd stwierdził: *„Zawarcie w planie miejscowym ustaleń odwołujących się do stosowania i uwzględniania przepisów odrębnych winno znaleźć odzworowanie poprzez realizację tych przepisów w ustaleniach planistycznych. Nie może być uznane za spełnienie zastosowania przepisów odrębnych ustanowienie w uchwale jedynie odwołania się do tych przepisów, bez wskazania o jakie przepisy chodzi (z jakiego zakresu) z jednoczesnym sporządzeniem planu niezgodnie z tymi przepisami.”*;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 30 grudnia 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1851/13: *„Natomiast w art. 15 ust. 1 powyższej ustawy określono zasadę, zgodnie z którą, wójt, burmistrz albo prezydent miasta, sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną zgodnie przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem miejscowym.”*.

Organ nadzoru wskazuje także, iż jeśli intencją Rady Gminy Mińsk Mazowiecki było uchwalenie planu miejscowego, w *strefie ograniczeń zabudowy wynikającej z przepisów odrębnych*, tj. z uchwały Sejmiku Województwa Mazowieckiego Nr 125/19 z 10 września 2019 r. *„w sprawie Mińskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu”*, to zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 obowiązkowo powinien określić szczególne warunki zagospodarowania terenu oraz ograniczenia w jego użytkowaniu, **w tym zakaz zabudowy**. Ustalenia planu, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p. powinny być więc zredagowane w sposób jasny i niebudzący wątpliwości, zważywszy na swoistość miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako aktu prawa miejscowego. Przeznaczenie terenu w planie miejscowym musi być jednoznaczne i precyzyjne, gdyż nie może budzić wątpliwości sposób jego zagospodarowania. Należy przy tym zauważyć, iż zgodnie z § 6 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie *„Zasad techniki prawodawczej”* (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), przepisy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Także z *„(...) zasady demokratycznego państwa prawnego wywodzone są również zasady prawidłowej (przyswoitej) legislacji, które nakazują, aby przepisy formułowane były w sposób poprawny, jasny i precyzyjny (...)”* (M. Florczak-Wątor [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, red. P. Tuleja, LEX/el. 2021, art.2).

W tym przypadku naruszenie przepisów odrębnych wskazujących na zakaz zabudowy, skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w całości, bowiem wadliwe ustalenia dotyczących wszystkich jednostek terenowych objętych niniejszą uchwałą.

Wziąwszy wszystkie okoliczności pod uwagę, a także dyspozycję art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. i art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło

do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, co oznacza konieczność stwierdzenia nieważności uchwały.

Istotność naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji przepisów, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym. Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym, mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne, które byłyby inne, gdyby zastosowano obowiązujące przepisy, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za „*istotne*” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: „*Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.*”.

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzania nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć

użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny. Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa, jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wyjaśnił, że: *„Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izmom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany jest według kryterium legalności.”*. Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer 79197). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer 54429), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że *na organy władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach*

prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138).

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XIII.176.2025 Rady Gminy Mińsk Mazowiecki z 11 września 2025 r. „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Mińsk Mazowiecki obejmującego miejscowość Huta Mińska – etap B – procedura naprawcza”, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/